

Đêm hấp hối

Nhắm mắt, hít thở thật sâu, Linh cầm lưỡi dao lam đặt lên cổ tay phải...

Linh uể oải lấy hộp lưỡi dao lam rồi quăng giỏ xách xuống giường. Cô trút bỏ quần áo, bước vào phòng tắm, vẩy vòi nước lạnh vào bồn. Một cơ thể căng tràn sức sống hiện lên trước gương, Linh thờ ơ ngắm mình, chặc lưỡi: “Sống hay là chết, sao mình lại bế tắc thế này?”

Cảm giác rùng mình chạy dọc xương sống, có lẽ do nước lạnh, nhưng Linh lại nghĩ đến hình ảnh thần chết đang đứng sau lưng để đưa cô về một cõi âm u nào đó. Nhắm mắt, hít thở thật sâu, Linh cầm lưỡi dao lam đặt lên cổ tay phải...

“Reng... reng...” Linh giật bắn người, nước bắn tung tóe...

“Reng... reng...” âm thanh vang lên từ phòng ngủ khách sạn, thì ra tiếng điện thoại di động đang reo lên.

Thần chết đã bay ra khỏi phòng tắm. Linh để mặc cho những giọt nước trôi tuột trên cơ thể, rồi với tay mở dây kéo giỏ xách.

- A lô, Vân hả, chuyện gì vậy?

- Sao giọng kỳ vậy, bà đang ở đâu?

- Khách sạn...

- Ok. Ngày mai thôi nôi Cu Tí, bà nhớ qua nhà tui sớm nha.

- Ủm... chắc tui...

- Bà mà không tới thì biết tay tui đó. Rồi Cu Tí sẽ không kêu bà là má nữa đâu. Mà ông Dũng cũng kỳ ghê...

Giọng Vân ngập ngừng, rồi nói nhanh.

- Tui nhớ hồi còn làm bên tòa soạn, bữa đó đang ở trong toilet thì ông gọi báo

tin bà bị xỉu. Không biết hai người làm gì nữa. Tui quỳnh quá xem quên giải quyết hậu quả nỗi buồn...

Tiếng khụt khịt vang lên, Linh khóc.

- Thôi, đừng buồn nữa, quên ổng đi. Đời thôi đấy khi chúng ta thay đổi mà. Nhớ sáng mai qua sớm đó. Giờ thì về nhà ngủ một giấc đi, ở khách sạn một mình buồn lắm.

Linh mở rèm cửa sổ, Sài Gòn lên đèn, đẹp trắng lẹ. Lâu lắm rồi cô không có được cảm giác bình yên này, có lẽ từ ngày anh bỏ đi. Phía đối diện chợt thấp thoáng bóng đàn ông, thì ra có người nhìn trộm...

- Sao chị về sớm vậy?

Giọng cô bé lễ tân ngọt lịm.

Linh cười khẩy rồi bước ra đường.

Cô nhớ lại lần đầu tiên đến khách sạn này làm PR quảng cáo, cũng cô bé đó đã “chảnh” cỡ nào. Mới gần một năm thôi, Linh bây giờ đã chính thức vào biên chế là phóng viên kiêm thư ký cho tổng biên tập tạp chí D.

Chợ Bà Chiểu đêm về vẫn ồn ào tấp nập...

Căn nhà trọ bình thường chật chội, nhưng đêm nay lại vắng tanh, vì mấy đứa em họ đã về Long Khánh chơi tết Tây vài ngày. Linh nhớ lại những ngày tìm phòng trọ, vợ chồng Vân đã đôn đáo lòng xục và kiếm ra nguyên căn nhà này với giá thuê khá rẻ, vì chủ nhà là bà con của Vân.

Bình thường Linh cứ nghĩ sống mới khó, chứ chết thì đơn giản lắm. Sao bây giờ đang cận kề với cái chết thì nỗi sợ hãi lại đè nặng tim cô.

Bình tĩnh lại, Linh phì cười, nhủ thầm: “Cũng may là mình không chết trong khách sạn, hậu quả sẽ thật khó lường”.

Linh lục tìm ống thuốc Tylenol, rồi đổ hết vào lòng bàn tay. Cô đổ người xuống nệm, cảm giác cô đơn, chán nản trào dâng khắp căn phòng. Những bức hình treo trên tường như chuyển động, Dũng đang cười tươi, vẫy tay đón cô.

Dũng là kỹ sư xây dựng. Linh quen anh khi đến công ty làm PR cho khu resort ở Vũng Tàu. Cô vốn mạnh mẽ, quen biết rộng nhưng khi đối diện với anh thì tim cô như vỡ vụn, trái đất như ngừng quay.

Dũng cũng vậy, anh bị đôi mắt nai tròn xoe của Linh thôi miên. Vậy là đôi tình nhân vụng dại ấy đã dìu nhau trên bãi cát Thùy Vân, với hạnh phúc ngập tràn, vì đã tìm được nửa kia của mình.

Rồi Dũng bỏ tất cả, trốn về Đà Nẵng và nghiện ma túy. Sự thật bẽ bàng và cay nghiệt ấy xuất phát từ Linh, vì người bác ở Mỹ làm mai mối cô cho một doanh nhân luống tuổi. Linh chỉ cười trừ rồi cũng thử lòng Dũng bằng cách đồng ý hẹn hò về Việt Nam. Giờ đây tất cả đã sụp đổ, Dũng về quê. Bên Mỹ chẳng có ai về.

Linh rót đầy ly nước, rồi ngửa cổ định bỏ thuốc vào miệng...

” Reng... reng...” chuông điện thoại reo vang

- Chị Hai hả, em Út Huệ đây. Anh Dũng có ghé vô thăm chị không? Anh ấy bỏ trốn khỏi trại cai nghiện mấy ngày rồi.

Linh giật bắn người, những viên thuốc Tylenol văng tung tóe khắp phòng.

- A lô... tại sao anh Dũng lại bỏ trốn vậy Út?

- Em không biết rõ, nhưng linh cảm thấy anh Hai muốn chết. Chị có gặp anh Dũng thì gọi cho em nhen. À số mới của anh Hai là 09X... em sẽ nhắn tin lại cho chị số của anh Hai.

Linh bàng hoàng, tim đập loạn xạ, cô cũng có linh cảm Dũng đang tìm kiếm lại những kỷ niệm cũ, và chắc chắn anh sẽ đến tìm cô. Linh nhớ đến một câu triết lý cũ là trước khi chết người ta thường muốn hoàn thành một ước nguyện nào đó.

Điện thoại báo tin nhắn đến. Linh mở ra lấy số điện thoại rồi lưu vào danh bạ...

Linh đi đến gần cửa sổ, cơn mưa phùn chợt ào xuống, báo hiệu mùa đông đã qua để đón mùa xuân về. Một bóng người thấp thoáng cuối con hẻm cụt, Linh

căng mắt ra nhìn, nhưng không thấy rõ. Có phải là anh không, cô chợt nảy ra ý nghĩ cuối cùng “Nếu đó là anh thì mình sẽ sống, còn không thì sẽ...”.

Linh lượm những viên thuốc lên, cầm điện thoại mở tin nhắn, rồi bấm số: 09X...

Tay cô run lên bần bật, đưa thuốc lên miệng...

Tiếng nhạc chuông quen thuộc vang lên rộn rã dưới con hẻm. “Khathy Khathy em hãy vui lên, hãy cố vui cười lên, nỗi buồn sẽ trôi dần trong lãng quên và em yêu đi đừng suy tư mãi... Để anh luôn thấy Khathy Khathy mãi giữ trên môi những đóa hoa thật tươi. Em đẹp nhất khi em cười và tin lời anh, đừng để vụt mất tuổi xanh”

Những viên thuốc lại rơi vương vãi, Linh vội lao xuống cầu thang, lấy chìa khóa mở cửa, ánh đèn đường chợt sáng lên, dường như cơn mưa phùn đã hết...